

Bình luận Khi một tác phẩm nâng cao tinh thần ta lên

Văn mẫu tham khảo bày tỏ quan niệm, bình luận về ý kiến của La Bơ-ruy-e: Khi một tác phẩm nâng cao tinh thần ta lên ... - Văn mẫu lớp 12

Đề bài: Anh (chị) hãy bày tỏ quan niệm của mình về ý kiến của nhà văn Pháp La Bơ-ruy-e: "Khi một tác phẩm nâng cao tinh thần ta lên và gọi cho ta những tình cảm cao quý và can đảm, không cần tìm một nguyên tắc nào để đánh giá nó nữa: đó là một cuốn sách hay và do một nghệ sĩ viết ra".

Bài làm:

Bài văn mẫu bình luận ý kiến của Bơ-ruy-e

Từ trước tới nay, trên thế giới có rất nhiều ý kiến khác nhau bàn về cách đánh giá giá trị của một tác phẩm văn chương. Có người thì đề cao nghệ thuật, có người thì đề cao nội dung. La Bơ-ruy-e, nhà văn Pháp đã bày tỏ quan điểm của mình như sau: Khi một tác phẩm nâng cao tinh thần ta lên và gọi cho ta những tình cảm cao quý và can đảm, không cần tìm một nguyên tắc nào để đánh giá nó nữa: đó là một cuốn sách hay và do một nghệ sĩ viết ra.

Xét về mặt ý nghĩa thì quan điểm trên gần giống với quan điểm của nhà văn hiện thực Nga nổi tiếng Mác-xim Gôr-ki: Văn học là nhân học. La Bơ-ruy-e nhấn mạnh tới chức năng giáo dục của văn học. Văn học nuôi dưỡng tâm hồn, tư tưởng, tình cảm của con người. Văn chương có khả năng đặc biệt trong việc phát hiện và diễn tả sự bí ẩn, huyền diệu của con người. Đặc điểm của văn học là thông qua các sự kiện, các hình tượng nghệ thuật trong tác phẩm để giáo dục cho con người tình cảm trong sáng, đạo lí làm người. Mặt khác, văn học giúp con người hoàn thiện nhân cách, nâng cao tinh thần và gọi cho con người những tình cảm cao quý và can đảm.

Văn học đến với con người bằng con đường tình cảm, cảm xúc. Nó mang tạt cho con người những rung cảm sâu xa trước vẻ đẹp của quê hương, đất nước, trước cuộc sống phong phú, đa dạng muôn màu muôn vẻ và nhất là trước chiều sâu của thế giới tâm hồn. Mục đích trước tiên và quan trọng của văn học là giúp con người đối chiếu, liên tưởng, suy ngẫm về cuộc đời và về chính bản thân, nâng cao niềm tin vào bản thân để từ đó có nhận thức đúng đắn hơn, có khát vọng hướng tới chân lí, dám đấu tranh chống cái xấu, cái ác; biết tìm tòi và hướng tới cái Đẹp, cái Thiện của cuộc sống. Đó chính là văn học chân chính có khả năng cảm hóa, nhân đạo hóa, xứng đáng là bạn tốt của con người.

Nhà văn La Bơ-ruy-e cũng bày tỏ ý kiến về cách đánh giá một tác phẩm văn chương và một nghệ sĩ chân chính. Theo ông, tác phẩm nào có ảnh hưởng lớn lao tới đời sống tinh thần của con người theo chiều hướng tích cực thì đó là một cuốn sách hay, đích thực là văn chương và người viết ra nó xứng đáng được gọi là nghệ sĩ.

Bình luận Khi một tác phẩm nâng cao tinh thần ta lên

Hai nhà văn nổi tiếng của Việt Nam là Thạch Lam và Nam Cao cũng có quan điểm gần giống với La Bơ-ruy-e. Thạch Lam cho rằng: Đối với tôi, văn chương không phải là một cách đem đến cho người đọc sự thoát li hay sự quên ; trái lại, văn chương là một thứ khi giới thanh cao và đặc lực mà chúng ta có, để vừa tố cáo và thay đổi một cái thế giới giả dối và tàn ác, vừa làm cho lòng người được thêm trong sạch và phong phú hơn. Còn Nam Cao đã thông qua nhân vật Hộ trong truyện ngắn Đời thừa để bày tỏ quan điểm của mình về tác phẩm văn chương, về nhà văn chân chính. Là một nhà văn, Hộ từng ấp ủ một hoài bão lớn về sự nghiệp văn chương của mình. Anh mong ước sẽ sáng tạo ra những tác phẩm thật sự có giá trị, vượt lên tất cả bờ cõi và giới hạn. Quan điểm về văn chương của Hộ cũng hết sức tiến bộ : Một tác phẩm văn chương đích thực phải chứa đựng được một cái gì lớn lao, mạnh mẽ vừa đau đớn, lại vừa phấn khởi. Nó ca tụng lòng thương, tình bác ái, sự công bình... Nó làm cho người gần người hơn. Nhà văn phải là những người nghệ sĩ vừa có tâm vừa có tài, trong sáng tác phải tạo cho mình một phong cách riêng, một dấu ấn riêng không thể lẫn với bất cứ ai khác; vì: Văn chương không cần đến những người thợ khéo tay, làm theo một vài kiểu mẫu đưa cho. Văn chương chỉ dung nạp những người biết đào sâu, biết tìm tòi, khơi những nguồn chưa ai khơi, và sáng tạo những cái gì chưa có (Nam Cao).

Chúng ta có thể lấy một số tác phẩm kinh điển của các nhà văn nổi tiếng thế giới để chứng minh và khẳng định ý kiến của La Bơ-ruy-e là đúng.

Bộ tiểu thuyết *Những người khốn khổ* của Vích-to Huy-gô là bài ca tuyệt vời về tình thương yêu con người, về đức vị tha, hi sinh đến quên mình. Nhân vật Giăng Van-giăng là “nhân vật tư tưởng” tiêu biểu cho chủ nghĩa nhân đạo của nhà văn. Người thợ làm vườn nghèo khổ này vì thương đàn cháu mồ côi nheo nhóc, đói khát nên đã liều đập vỡ cửa kính tiệm bán bánh mì để lấy cắp một ổ bánh. Bị kết án khổ sai, Giăng Van-giăng mấy lần tìm cách vượt ngục nhưng không thành nên thời gian ngồi tù cứ kéo dài ra mãi. Sau khi được trả tự do, vì hoàn cảnh ngặt nghèo, Giăng Van-giăng lại phạm tội cướp đồng xu của một đứa trẻ và lấy cắp bộ đồ ăn bằng bạc của giám mục Mi-ri-en. Sự độ lượng và lòng bác ái của vị giám mục nhân từ đã cứu Giăng Van-giăng thoát vòng lao lý và nó tác động rất lớn tới tư tưởng, tình cảm của con người tội nghiệp này. Nó đóng vai trò quyết định trong việc thay đổi cuộc sống và tính cách của Giăng Van-giăng.

Đoạn trích *Người cầm quyền khôi phục uy quyền* tiêu biểu cho phong cách nghệ thuật của Vích-to Huy-gô và mang dấu ấn đặc trưng của chủ nghĩa lãng mạn trong văn chương Pháp thế kỉ XIX. Nội dung đoạn trích phản ánh sự đối lập giữa cái ác và cái thiện, giữa bạo lực cường quyền và nạn nhân của nó. Qua đó, nhà văn phê phán cường quyền, khơi dậy mối đồng cảm với những người khốn khổ và khẳng định lí tưởng nhân đạo tốt đẹp.

Từ một người tù khổ sai, sau nhiều năm làm việc cật lực, Giăng Van-giăng đã trở thành ông chủ nhà máy có uy tín và được dân chúng tin nhiệm bầu làm thị trưởng, ông quan tâm và có những nghĩa cử cao đẹp đối với người đàn bà bất hạnh Phăng-tin. Bị tên mật thám Gia-ve phát hiện và đến bắt, Giăng Van-giăng (tức thị trưởng Ma-đơ-len) không hề

Bình luận Khi một tác phẩm nâng cao tinh thần ta lên

run sợ. Trước thái độ hung hăng, tàn nhẫn của Gia-ve, ông vẫn tìm cách trấn an Phăng-tin để níu kéo sự sống cho chị. Phăng-tin chết vì bị sốc trước sự thực phũ phàng (tên mật thám Gia-ve túm cổ áo ngài thị trưởng đáng kính). Giăng Van-giăng ghé tai chị thì thầm hứa sẽ tìm bằng được bé Cô-dét – đưa con gái yêu quý của chị. Một điều kì diệu ngoài sức tưởng tượng đã xảy ra: Điều mà chẳng ai nghi ngờ là bà xơ Xem-pli-xơ, người độc nhất chứng kiến cảnh ấy, thường kể lại rằng lúc Giăng Van-giăng thì thầm bên tai Phăng-tin, bà trông thấy rõ ràng một nụ cười không sao tả được hiện trên đôi môi nhợt nhạt và trong đôi mắt xa xăm, đầy ngỡ ngàng của chị khi đi vào cõi chết. Đây là một ảo tưởng cảm động trước một sự thực cao cả làm rung động sâu xa tâm hồn người đọc.

Truyện ngắn *Số phận con người* của nhà văn Xô-lô-khốp không ngần ngại nói lên cái giá rất đắt của chiến thắng, những đau khổ tột cùng mà con người phải gánh chịu do chiến tranh; đồng thời ca ngợi lòng nhân hậu, vị tha của người lính Hồng quân nói riêng và của nhân dân Nga nói chung. Tác phẩm này ra đời như một sự kiện làm chấn động nền văn học Xô viết và Xô-lô-khốp được đánh giá là nhà văn vĩ đại của nước Nga thế kỉ XX.

Nhân vật chính của truyện là An-đrây Xô-cô-lốp, một chiến sĩ Hồng quân tham gia cuộc chiến tranh vệ quốc của Liên bang Xô viết chống phát xít Đức xâm lược. Bị bắt làm tù binh, anh phải chịu đựng sự hành hạ dã man của kẻ thù. Trong một cuộc trốn chạy để trở về với Hồng quân, anh đã mưu trí dũng cảm bắt sống một tên thiếu tá Đức và cướp một xe vận tải. Chiến tranh kết thúc, thay vì được hưởng niềm hạnh phúc vô biên là được đoàn tụ với gia đình trên quê hương thân yêu thì Xô-cô-lốp lại phải chịu đựng một số phận bất hạnh: Vợ và hai con gái nhỏ bị trúng bom của phát xít; con trai lớn của anh cũng là một chiến sĩ Hồng quân đã trúng đạn ngã xuống tại cửa ngõ Béc-lin ngay trong ngày chiến thắng. Đất nước đã hòa bình nhưng Xô-cô-lốp không thể sống yên ổn bởi anh mang trong tim một nỗi đau vô hạn. Anh nhận chú bé mồ côi Va-ni-a làm con nuôi và từ đó cuộc sống của anh thay đổi hẳn. Tuy vất vả, cực nhọc nhưng Xô-cô-lốp thấy lòng vui trở lại, thấy cuộc đời là đáng yêu, đáng sống. Tình yêu thương quả là một sức mạnh thần kì giúp con người vượt qua nghịch cảnh, chiến thắng sự nghiệt ngã của số phận. Nhân vật Xô-cô-lốp là hiện thân của tính cách Nga kiên cường, dũng cảm và giàu lòng nhân ái. Bằng hình tượng nhân vật điển hình này, nhà văn Xô-lô-khốp đã đề cập tới một vấn đề trọng đại từng ám ảnh bao nghệ sĩ lớn, đó là vấn đề số phận con người. Một khái niệm trừu tượng đã được nhà văn cụ thể hóa thông qua cuộc đời của một nhân vật với nhiều đau khổ, mất mát; đề rồi với ý chí, nghị lực phi thường và lòng nhân ái sâu sắc, nhân vật đã vượt qua tất cả để chiến thắng số phận bất hạnh. Đọc truyện ngắn *Số phận con người* của Xô-lô-khốp, người đọc nhận thức được rất nhiều điều và cũng học được nhiều bài học nhân sinh bổ ích từ nhân vật Xô-cô-lốp. Đó là thành công của tác phẩm, là vinh dự lớn lao của người nghệ sĩ.

Trong tiểu thuyết *Ông già và biển cả* của nhà văn Mĩ Hê-minh-uê, hình ảnh ông lão đánh cá đơn độc dũng cảm săn đuổi con cá lớn nhất đời mình là một biểu tượng về vẻ đẹp của ước mơ và hành trình gian khổ của con người để biến ước mơ thành hiện thực. Tác phẩm này là một bài học thiết thực và bổ ích về khát vọng, ý chí và nghị lực của con người.

Bình luận Khi một tác phẩm nâng cao tinh thần ta lên

Nhà văn đặt nhân vật vào một tình huống đặc biệt là chỉ có một mình giữa biển khơi bao la đầy bất trắc; một mình săn đuổi, đánh bắt con cá kiếm khổng lồ và một mình đương đầu với đàn cá mập hung dữ để bảo vệ thành quả lao động, ông lão đánh cá Xan-ti-a-gô suốt đời làm lụng vất vả, cực nhọc nhưng không nguôi mơ ước một ngày nào đó sẽ đánh bắt được một con cá thật to để thỏa mãn ước mơ và khẳng định tài năng của mình. Trớ trêu thay, cho tới lúc ông đã quá già thì ước mơ này mới trở thành hiện thực. Suốt mấy ngày đêm lênh đênh trên biển, ông lão mới phát hiện ra con cá kiếm khổng lồ, to hơn chiếc thuyền của ông. Cuộc chiến đấu gay go giữa người và cá kéo dài tưởng chừng quá sức chịu đựng của ông lão, nhưng ông lão không nản chí, vẫn đem hết sức lực để bắt bằng được con cá mà ông ao ước đã bao lâu. Thế nhưng đàn cá mập tham lam đã tấn công con cá kiếm. Mặc dù ông lão chống đỡ quyết liệt để xua đuổi đàn cá mập hung dữ nhưng đến lúc thuyền cập bến thì con cá kiếm chỉ còn là một bộ xương.

Cốt truyện giản dị chỉ có vậy nhưng Hê-minh-uê đã viết nên một áng văn xuôi giản dị và trung thực về con người. Tuy không có âm hưởng anh hùng ca nhưng câu chuyện về ông lão đánh cá thực sự là bài ca ca ngợi vẻ đẹp khỏe khoắn, kiên cường rất đáng khâm phục của người lao động. Tác phẩm còn chứa đựng một tầng nghĩa sâu xa hơn trong hình tượng con cá kiếm và ông già đánh cá. Vẻ đẹp kiêu hùng của con cá kiếm vùng vẫy tự do trên biển cả tượng trưng cho ước mơ và lí tưởng mà con người suốt đời khao khát và theo đuổi. Ông lão đánh cá với ý chí kiên cường tiêu biểu cho quyết tâm biến ước mơ thành hiện thực của con người. Tiểu thuyết *Ông già và biển cả* với số trang khiêm tốn chỉ nhiều hơn một truyện vừa chút ít nhưng thực sự là một sáng tác mà nhà văn nào cũng ao ước viết được lấy một lần (Phôn-cơ-ne), bởi nó đã để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng người đọc trên toàn thế giới và đem lại vinh quang cho tên tuổi Hê-minh-uê – một nghệ sĩ vĩ đại của nhân loại.

Ý kiến của La Bơ-ruy-e đã góp phần khẳng định vai trò quan trọng của chức năng giáo dục trong văn chương và nêu lên cách đánh giá đúng đắn về – tài năng người nghệ sĩ. Văn chương đem lại cho con người những giá trị tinh thần cao quý, giúp con người hướng tới Chân, Thiện, Mĩ trong cuộc sống. Những tác phẩm văn học có giá trị nội dung, tư tưởng; giá trị nghệ thuật cao sẽ vượt qua thử thách khắc nghiệt của dư luận, của thời gian, không gian để trở thành kiệt tác muôn đời của nhân loại. Đúng như La Bơ-ruy-e khẳng định: *...đó là một cuốn sách hay và người viết ra nó xứng đáng là một nghệ sĩ đích thực.*

Một số bài văn đạt điểm cao của học sinh lớp 12

Bài số 1:

Có thể nói văn chương giống như một bản nhạc mà trong đó những câu chữ là lời bài hát, giọng điệu là giai điệu, cũng có thể nói văn chương giống như một bức họa lớn mà ở đó con người thấy được cảnh sống của mình, của mọi người xung quanh mình. Những bài hát ấy, những bức họa ấy sẽ có giá trị lớn đối với tinh thần của chúng ta. Nói về văn

Bình luận Khi một tác phẩm nâng cao tinh thần ta lên

chương, nhà văn Pháp La-bơ-ruy-e cũng từng nhận định rằng: “Khi một tác phẩm nâng cao tinh thần ta lên và gọi cho ta những tình cảm cao quý và can đảm, không cần một nguyên tắc nào để đánh giá nó nữa: đó là một cuốn sách hay và do một nghệ sĩ viết ra”.

Khi chúng ta đọc một tác phẩm văn học mà tác phẩm văn học đó nâng tinh thần ta lên cao, đồng thời nó gọi cho ta những tình cảm cao quý và can đảm thì chẳng cần phải dùng nguyên tắc đánh giá nào để đánh giá tác phẩm đó nữa mà chắc chắn đó là một tác phẩm hay, một cuốn sách hay được một tác nghệ sĩ viết ra. Câu nói của nhà văn Pháp La-bơ-ruy-e có ý khẳng định giá trị của một tác phẩm văn học. Một tác phẩm văn học viết ra có nhiều người đọc thưởng thức, không phải ai cũng thấy được tác phẩm này hay vì mỗi người có một sở thích khác nhau. Bỏ qua những nguyên tắc đánh giá một tác phẩm giá trị hay không, chúng ta chỉ cần biết rằng đó là một tác phẩm khiến cho tinh thần ta được nâng cao và gọi lên cho ta những tình cảm cao quý thì nó là một tác phẩm giá trị do một người nghệ sĩ tài ba viết ra. Bởi khi ấy, nó có giá trị tinh thần vô cùng lớn đối với ta rồi.

Ví dụ như khi đọc tác phẩm Hai đứa trẻ của Thạch Lam hẳn những người luôn hoài niệm về quá khứ sẽ cảm thấy thích thú và say sưa với áng văn mềm mại và nhẹ nhàng như một bài thơ trữ tình của tác giả này. Chúng ta như được trở về tuổi thơ cùng hai nhân vật An và Liên. Cảnh phố huyện nghèo gọi cho ta nhớ về những ngày tháng xa xưa cùng với cha mẹ, gọi đến những miền quê còn nghèo, còn đói nhưng lại luôn thấm đẫm tình thương yêu và lấp lánh một niềm hi vọng vào một tương lai tươi sáng. Tác phẩm nâng tâm hồn của ta lên và giúp ta được sống trong những khoảnh khắc thân thương cùng những khung cảnh đơn sơ mộc mạc nhất. Chẳng phải đọc bất cứ một bài phê bình nào về tác phẩm này, cũng chẳng cần nghe nhận định của các tác giả khác, ta thấy được giá trị của tác phẩm đối với chính ta.

Hay tác phẩm *Chữ người tử tù* của Nguyễn Tuân. Một nền nghệ thuật, những thú vui nho nhã của những bậc thi nhân nay chỉ còn là thứ vang bóng một thời được tái hiện qua tác phẩm. Ở đó người đọc học được sự gan dạ và khí phách hiên ngang của người anh hùng tử tù Huân Cao, tác phẩm khiến cho ta yêu cái đẹp và nhận thấy được sức mạnh của cái đẹp khiến cho con người gắn kết lại với nhau hơn.

Xuân Diệu viết *Vội Vàng* với tất cả những tình cảm yêu thương cuộc đời tha thiết. Ông muốn ôm lấy cả sự sống mà cần mà xiết cho thỏa mãn sự yêu thương ấy. Những sự vật hiện tượng, những hình ảnh quá đỗi quen thuộc được nhà thơ tái hiện thành một bức tranh thiên đường trên mặt đất, người ta thấy ở đó sự sinh sôi nảy nở, thấy được ở đó hương vị của cuộc sống. Bài thơ giúp cho con người ta thêm yêu cuộc sống, yêu thiên nhiên này. Vậy chẳng có gì mà chê bai bài thơ cả. Và phải nói Xuân Diệu quả là một người nghệ sĩ tài ba khi làm nên một bài thơ như vậy.

Một tác phẩm ra đời không tránh được khỏi sự yêu thích hay chê bai. *Truyện Kiều* của Nguyễn Du là một điển hình. Người ta vẫn so sánh *Truyện Kiều* Việt Nam với *Kim Vân kiều truyện* của Trung Quốc. Hay tác phẩm *Tây Tiến* của Quang Dũng từng bị chê vì coi

Bình luận Khi một tác phẩm nâng cao tinh thần ta lên

là mộng rớt buồn rơi. Thế nhưng ở những tác phẩm đó ta thấy được giá trị về tinh thần, về con người, về nhân tình thế thái. Chỉ cần nó hay với ta tức là nó có giá trị với ta rồi.

Như vậy qua đây có thể khẳng định rằng ý kiến của nhà văn Pháp vô cùng đúng đắn. Một tác phẩm khi ra đời còn phụ thuộc vào nhiều yếu tố. Sức sống của nó không được quyết định bằng tác giả mà quyền quyết định chính là của đa số người tiếp nhận. Một tác phẩm có thể hay với người này cũng có thể không hay với người khác. Vì thế chỉ cần ta thấy được những điều tốt đẹp trong một tác phẩm, học được ở đó những thứ quý giá thì khi ấy tác phẩm đã có giá trị với ta rồi.

Bài số 2:

Chúng ta cũng có thể nói văn chương giống như một bản nhạc đa thanh điệu và cứ ngân nga mãi những nốt nhạc thật vi diệu trong cuộc sống. Hay nếu ví văn chương như một bức bích họa thì mỗi nhà văn cũng sẽ vẽ lên đó những mảng màu tối sáng, vẽ sao cho thật giống cuộc sống mà lại cũng phải sáng tạo theo cách của riêng mình. Nhưng trong bức tranh đó một người họa sĩ lại có trách nhiệm viết riêng về một bức họa, hay nói cách khác là một bức tranh không vẽ hộ, không sao chép ý tưởng của người khác. Nhận định về điều này thì La Bơ-ruy-e: *“Khi một tác phẩm nâng cao tinh thần ta lên và gọi cho ta những tình cảm cao quý và can đảm, không cần tìm một nguyên tắc nào để đánh giá nó nữa: đó là một cuốn sách hay và do một nghệ sĩ viết ra”*.

Có thể nhận thấy được khi mà chúng ta đọc một tác phẩm văn học mà tác phẩm văn học đó nâng tinh thần ta lên cao. Bên cạnh đó thì nó dường như cũng lại gọi cho ta những tình cảm cao quý cũng như chính sự can đảm thì chẳng cần phải dùng nguyên tắc đánh giá nào để có thể giúp đánh giá tác phẩm đó nữa mà chắc chắn đó là một tác phẩm hay, hay phải là một cuốn sách hay được một tác nghệ sĩ viết ra thì mới có được tính thống nhất cũng như tình cảm sâu sắc nhất. Thực sự chính những câu nói của nhà văn Pháp La-bơ-ruy-e thực như đã có ý khẳng định giá trị của một tác phẩm văn học. Người ta cũng lại có thể nhận thấy được chính một tác phẩm văn học mà được viết ra có nhiều người đọc thưởng thức. Thế rồi chúng ta cũng nhận thấy được không phải ai ai cũng sẽ nhìn nhận thấy được tác phẩm này hay, bởi vì mỗi người có một sở thích khác nhau.

Bạn đọc cũng lại có được những nguyên tắc đánh giá một tác phẩm giá trị hay không. Thực tế chúng ta chỉ cần biết rằng đó là một tác phẩm mà nó có thể khiến cho tinh thần ta như cũng đã được nâng cao. Một tác phẩm nó thể lại gọi lên cho ta được biết bao tình cảm cao quý thì nó được đánh giá cũng chính là một tác phẩm giá trị do một người nghệ sĩ tài ba viết ra. Ta nên biết được rằng cũng chính bởi khi ấy, nó dường như cũng lại có giá trị tinh thần vô cùng lớn đối với ta rồi. Bạn đọc đọc tác phẩm *“Hai đứa trẻ”* của nhà văn Thạch Lam dường như cũng lại hẳn những người luôn luôn hoài niệm về quá khứ tốt đẹp của họ thì chắc chắn rằng họ cũng sẽ cảm thấy thích thú và say sưa với chính áng văn mềm mại như lên thơ. Thế rồi cũng chính cái thực sự nhẹ nhàng này khiến cho họ nhận thấy được sự đồng cảm từ mình và nhân vật.

Bình luận Khi một tác phẩm nâng cao tinh thần ta lên

La Bơ-ruy-e: “Khi một tác phẩm nâng cao tinh thần ta lên và gọi cho ta những tình cảm cao quý và can đảm, không cần tìm một nguyên tắc nào để đánh giá nó nữa: đó là một cuốn sách hay và do một nghệ sĩ viết ra”.

Trong nhân vật Liên và An là nhân vật chính trong đó. Thế rồi chính cảnh phố huyện nghèo gọi cho ta nhớ về những ngày tháng xa xưa cùng với cha mẹ, gọi đến những miền quê còn nghèo, còn đói nhưng lại luôn thấm đẫm tình thương yêu và lấp lánh một niềm hi vọng vào một tương lai tươi sáng. Tác phẩm lại có thể có tác dụng như nâng tâm hồn của ta lên và giúp cho mỗi con người ta được sống trong những khoảnh khắc thân thương cùng những khung cảnh đơn sơ mộc mạc nhất. Chẳng phải đọc bất cứ một bài phê bình nào về tác phẩm này, cũng chẳng cần nghe nhận định của các tác giả khác, ta thấy được giá trị của tác phẩm đối với chính ta.

Không thể nào quên Xuân Diệu viết thi phẩm *Vội Vàng* với tất cả những tình cảm yêu thương cuộc đời tha thiết biết bao nhiêu. Xuân Diệu cũng lại không ngần ngại mà muốn ôm lấy cả sự sống để mà có thể “cắn” và cũng muốn “xiết” để có thể thỏa mãn được chính sự yêu thương ấy. Người đọc cũng có thể nhận thấy được cũng chính những sự vật hiện tượng, hay đó là những hình ảnh quá đỗi quen thuộc được nhà thơ tái hiện được thành một bức tranh thiên đường trên mặt đất nơi trần thế này. Không những vậy thì người ta thấy ở đó sự sinh sôi nảy nở, đồng thời cũng nhận thấy được ở đó có được cả những hương vị của cuộc sống. Bài thơ “*Vội vàng*” như cũng giúp cho con người ta thêm yêu cuộc sống, như yêu thiên nhiên này. Xuân Diệu thực sự là nhà thơ mới trong tất cả những nhà thơ mới.

Thêm tác phẩm ra đời không tránh được khỏi sự yêu thích hay chê bai không ngớt đó là tác phẩm “*Truyện Kiều*” của đại thi Nguyễn Du là một điển hình. Người ta thường thường cũng lại cứ vẫn so sánh *Truyện Kiều* Việt Nam với *Kim Vân kiều truyện* của Trung Quốc. Hay ta có thể nhận thấy được có tác phẩm “*Tây Tiến*” của Quang Dũng cũng chính là một tác phẩm mà từng bị cấm vì coi là mộng rớt buồn rười. Thế nhưng, tất cả chúng ta cũng đều nhận thấy được cũng ở những tác phẩm đó ta thấy được giá trị về tinh thần, mang được những giá trị hay về con người, về nhân tình thế thái. Chỉ cần mỗi người đọc được và thấy hay là tác phẩm cũng mang giá trị tốt đẹp cho chính chúng ta rồi.

Chính ý kiến của nhà văn Pháp Labo –ruy – e như cũng thật đúng đắn. Người ta cũng lại có thể thấy được một tác phẩm khi ra đời còn phụ thuộc vào nhiều yếu tố. Nếu như đo sức sống của tác phẩm thì chắc chắn nó dường như cũng không được quyết định bằng tác giả mà quyền quyết định chính là của đa số người tiếp nhận. Mà ta nên nhớ rằng một tác phẩm có thể hay với người này cũng có thể không hay với người khác. Có lẽ chính vì thế chỉ cần ta thấy được những điều tốt đẹp trong một tác phẩm, để có thể học được ở đó những thứ quý giá thì khi ấy tác phẩm đã có giá trị với mỗi người.